

§. 128. *Давидъ умира.*

Подиръ туй Давидъ прави много боеве срѣщо Филистимлянитѣ успѣшно и, като нареди добръ работитѣ вънъ и вътрѣ, премина животътъ си въ траенъ миръ и въ голѣмо благополучіе. Когато вече стигна дѣлобока старость и здравьето му бѣше сумнително, тогази направля свой наслѣдникъ Соломона. Този помазанъ отъ първосвещеникътъ при животътъ на баща си, былъ прогласенъ за царь. А Давидъ, като даде на сына си съвѣты полезны за управленіе то на царството, умрѣ. (Царс. Г. а. в. 1—12.).

§. 129. *Соломонъ иска отъ Бога мъдрость.*

Богъ обикна Соломона, еви му са на сънъ и му прѣдостави да избере каквото поище. А Соломонъ не поиска друго освѣнъ мъдрость, като считаше другитѣ работы малоцѣнны. И тѣй той толкозь ареса на Бога, щото му даде повече отъ колкото поиска; и тѣй Богъ му дари мъдрость още и богатства и слава, които той не поиска. (Царс. Г. г. 5—14.).

§. 130. *Невразумително едно дѣло са прѣдлага на Соломона на сждѣ.*

Не слѣдъ много Соломонъ даде доказателство за дадената нему отъ Бога мъдрость: Двѣ жены съжителници родиха дѣца въ едно врѣме. Едното отъ тѣхъ умрѣ на третій день прѣзъ нощта. Майка му открадва дѣтето на другата, която бѣ заспала и ѝ подлага умрѣлото. Понеже между двѣтъ жены станъ прѣширня, за туй са отнесе на царьтъ туй невразумително и безсвидѣтелно дѣло. Но царьтъ, за да открие